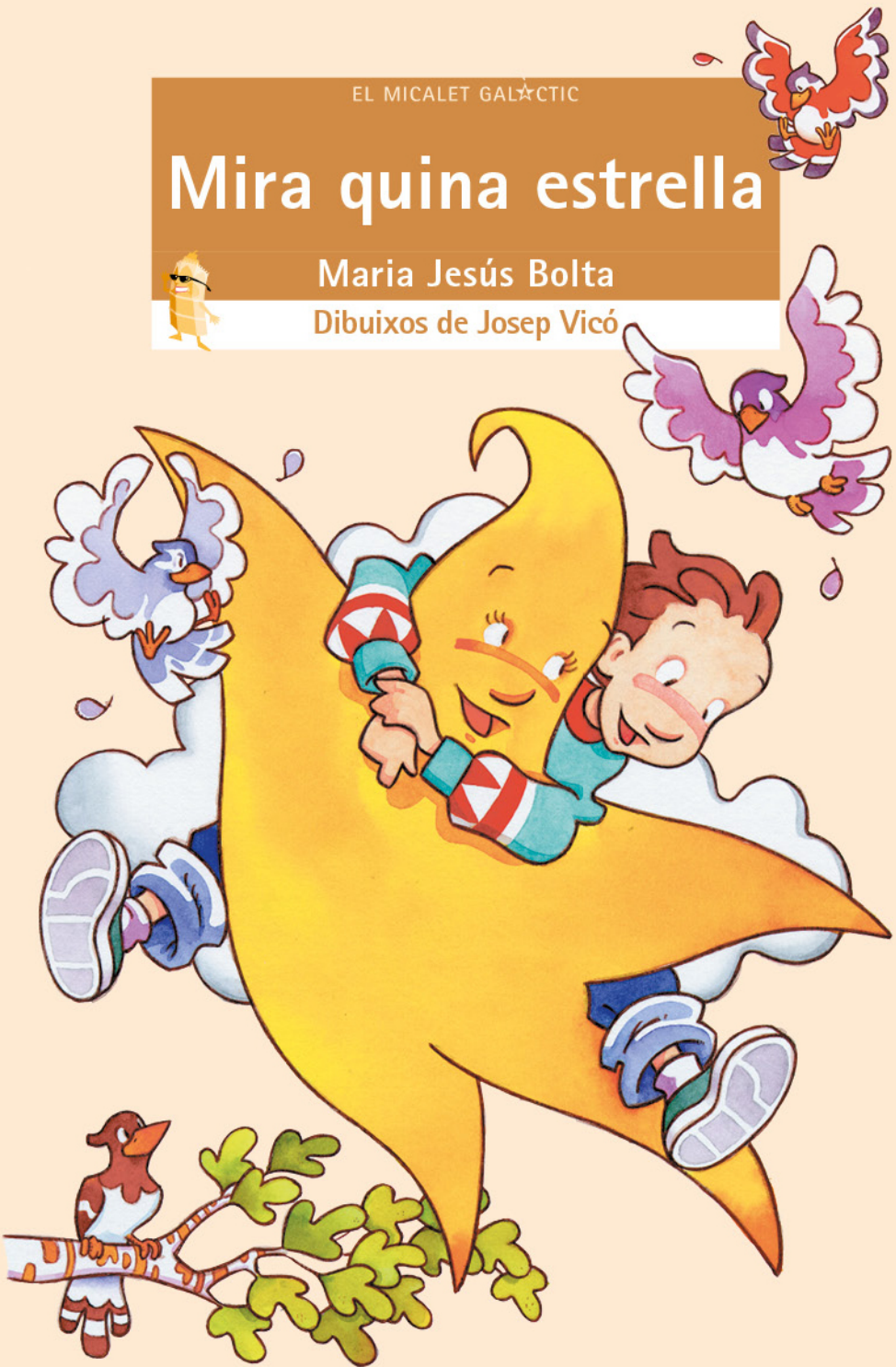

EL MICALET GALÀCTIC

Mira quina estrella

Maria Jesús Bolta

Dibuixos de Josep Vicó

En el meu firmament, la meua estrella.

A Laura

Estic segura que si aquella nit de gener, en lloc de buscar el seu gat entre la gespa i els testos escampats pel jardí, Neus l'haguera intentat localitzar entre les branques dels arbres, estic segura, dic, que hauria vist com s'acostava aquella cosa. Però la xiqueta no va traure el nas de terra ni una sola vegada i per això quan, tot d'una, una claror intensa il·luminà l'espai durant una mil·lèsima de segon, Neus es va sobresaltar i alçà el cap bruscament:

—Què ha sigut això?

Amb els pèls de punta i el cor a mil, escorcollà l'obscuritat amb tots els sentits, però només la va rebre un silenci profund com només ho són els

silencis de les nits glaçades de l'hivern. De sobte, però, va sentir un soroll lleuger que provenia de la part del carrer.

—Açò no m'agrada ni un pèl.

Obrí ben obertes les orelles i tornà a escoltar. Aquesta vegada li va arribar ben clar una espècie de xiuxiueig.

—Deu ser el gat —va voler creure per a donar-se coratge, tot i que no entenia per què Mèu no li havia ja saltat als braços.

—Auxili —féu sobtadament una veueta de cotó en pèl que semblava procedir de l'interior d'un contenidor del carrer.

Neus quedà paralizada de por i durant uns segons no va saber què fer. Els pares li repetien sovint allò d'«On no et criden, no hi vages», però la xiqueta acabà decidint que no podia desatendre una petició d'ajuda. Per això, deixà la porta de sa casa oberta de bat a bat, per si de cas, i molt a poc a poc, ara un peu, ara l'altre, començà a caminar, mentre pel cap li passaven les històries terrorífiques de monstres i éssers malvats que poblaven la nit.

Quan va arribar al lloc, comprovà amb desesperació que el contenidor era massa alt per a la seua estatura de xiqueta de nou anys.

Així i tot, es va alçar sobre la punta dels peus, va estirar el cos tot el que va poder, allargà el coll com si d'una girafa es tractara i quan el seu nas va aconseguir passar per damunt de l'obertura del contenidor, en aquell mateix instant:

—Buaaa! —esclatà la veueta.

—Aaahhh! —crijà Neus.

I de l'esglai, amollà les mans, caigué de tos i quedà en terra tota tremolosa, segura que d'un moment a l'altre es desmaiaria de la por.

—No és possible! No és possible! —repetia la xiqueta, paraitzada per l'impacte de la visió que acabava de descobrir. I és que l'ocupant del contenidor no era un xiquet o una xiqueta, ni un home o una dona, ni tan sols un cadell perdut o un pardalet ferit. Res de tot això. Qui gemegava i tremolava com una fulla a l'altra banda d'aquella paret metàl·lica era... no us ho creureu... una estrella!!!

—Buaaa! Buaaa! Buaaa!

Ara els plors sonaven ben forts i amenaçaven despertar els veïns que, a aquelles hores, ja devien dormir com a troncs.

Neus s'alçà, escalà ràpidament el tram que la separava de l'obertura i aguaità.

—Oh! —va dir— Oh!

—Buaaa! —li va respondre la veueta, cada vegada més fort.

—Si ets una estrella!

Més valia haver-li dit *estrelleta*, perquè la pobreta, que observava Neus amb els ulls negats de llàgrimes, semblava ben xicoteta i indefensa.

—Ens... ens coneixem? —aconseguí articular la menuda.

—No, però ja t'havia vist.

—Ah, sí?

—Sí, clar, al cel.

—Oh —féu l'estrella, que semblava decebuda.

Neus estava en els núvols i hauria pogut romandre tota la nit allà dalt contemplant aquella boleta de llum que llançava llàgrimes diminutes com espurnes, però s'adonà que l'estrelleta tremolava igual que un flam en un terratrèmol i sense pensar-ho ni un segon, exclamà:

—Vols entrar a ma casa?

L'altra la va mirar, s'eixugà els ulls i va fer que sí amb el cabet. Neus va estirar un braç tot el que va poder, l'estrella va allargar una punteta tot el que va saber i... paf! L'estirada va ser tan

forta que anaren a caure de morros sobre la gespa humida del jardí.

—Oh! Quin bac! He vist les estrelles —va riure Neus, però veient que l'altra la mirava amb expressió estranyada, optà per deixar-ho córrer i dedicar-se a contemplar, a un pam de distància, una autèntica estrella del firmament.

Era francament bonica, tot i que era una mica més baixeta que la xiqueta. Dues de les puntes li feien de cames i les dues altres li servien de braços. Emetia una llum daurada i suau i tot el seu cos estrellat es bellugava amb moviments graciosos i lleugers. Tenia el rostre d'un groc brillant i la boca, de color de rosa pàl·lid, marcava un deliciós contrast amb la resta del cos. Era una autèntica preciositat, però es veia que aquella estrella tenia un gran, un terrible problema: no podia deixar de plorar.

—Buaaa, buaaa!

Neus estava desconcertada: no solament es trobava xarrant amb una estrella sinó que, a més, no hi havia manera d'esbrinar què li ocorria i què fer per ajudar-la. De sobte, però, quan la xiqueta ja pensava cridar els seus pares, l'altra va fer tímidament:

—M'acabava de dutxar amb la pluja de gener i mira quin aspecte que tinc ara. Si em vera la mare! —I, tot seguit, rematà:— Buaaa!

—Dona, no et poses així. És normal, has caigut a un contenidor.

—Un què?

—Un contenidor. S'hi depositen les deixalles del menjar, les restes de...

—Oh! La que faltava! Buaaa! Buaaa!

—Però, no patisques. Mira, aquella finestra d'allà dalt és la meua habitació, acompanya'm i veuràs com en un tancar i obrir d'ulls tornaràs a estar preciosa. Vols?

L'estrelleta la va mirar a través de les llarguís-simes pestanyes espurnejants i, sense que vinguera a compte, com si li hagueren donat corda, va xiuxiuejar precipitadament:

—Sóc una estrella, vinc de la Via Làctia, tinc tres germanes: Estel A, Punxeta i Star Farta, i a mi em diuen 1BB. I tu?

—Jo... Doncs, sóc una xiqueta, tinc un pare, una mare i un gat, sóc filla única i em diuen Neus. Neus Bellacara.

Per primera vegada, un somriure va dibuixar una mitja lluna en aquell rostre brillant.

—Que divertit! Neus! I per què no Pluja o Tro?

Neus sempre havia pensat que el seu nom sonava molt bé i mai de la vida se li havia ocorregut que podria ser motiu de broma. Per això, es va quedar una miqueta mosca i va tallar:

—Bé, és molt tard i demà he d'anar a escola. Véns?

Li allargà el braç i quan va sentir una de les puntes d'1BB en la seua mà, va pensar que la seua nova amiga tenia la pell més suau del món.

—Pobreta! —va sospirar Neus, tot caminant amb 1BB al seu costat—. Deus estar ben cansada, no?

De segur que ho estava. Qui no ho estaria, amb aquell viatge tan llarg, aquelles aventures i aquell disgust que li acabaven de donar i aquelles emocions tan fortes de les últimes hores? Devia estar ben fluixeta i molleta. Però tot d'una, la menuda agarrà ben fortament la mà de la xiqueta, féu un salt enlaire i estrella i xiqueta van eixir volant. Aquesta vegada va ser Neus qui cridà auxili. El vol, que només havia durat tres segons, li va semblar tan llarg com un viatge d'anada i tornada a la lluna i quan 1BB la va

depositar sobre l'ampit de la finestra de l'habitació, la xiqueta, més marejada que un allioli, només va poder articular:

—No sabia que les estrelles volaren.

—Que no ho sabies? I com pensaves que viatjàvem pel cel? Amb tramvia? —va fer 1BB, tota seriosa. Però, de sobte, canvià de cara:— Per l'estrella polar! Què és tot açò, xiqueta?

I Neus, amb una paciència infinita, va haver d'explicar-li en què consistien els diversos objectes que poblaven la seua habitació infantil, per a què servia un llit, com es jugava al parxís, per què les sabates no es posaven a les mans, per què tenia cortines, què era una flor, i mil altres preguntes que contestava sense fer cas de totes les exclamacions d'1BB. Quan, finalment, l'estrelleta es va adonar que la seua amfitriona li parlava ja amb els ulls mig tancats de tan esgotada com estava, va decidir que ja era hora de presentar-se, de parlar de la seua família i del seu planeta, de descriure-li el parc on solia anar a jugar, i d'explicar-li per a què servien les tissors d'una fulla i els despertadors per a dormir, com eren les seues meravelloses cases de núvols, com es dutxaven sota la pluja i s'eixugaven amb

el vent i de quina manera va aprendre a conduir un cometa.

Quan el dia començà a clarejar, 1BB va dir badallant:

—Bé! Crec que ja és hora de dormir o aquesta nit no podré alçar ni una punta de terra.

—Ara ja no pots dormir: és de dia i he d'anar a escola. Va, alça't, renta't la cara i al carrer.

—Al carrer a aquestes hores? No puc, xiqueta Neus! —va cridar la menuda, amb totes les puntes eriçades de por.

—Per què?

—Perquè ma mare no em deixa eixir mai tan prompte. Diu que és molt perillós i que sóc encara massa xicoteta.

Molt bé, es va dir la xiqueta, si aquesta era l'actitud que pensava adoptar l'estrella, allà ella. Al cap i a la fi, desapareixeria aquella mateixa nit i, per tant, no valia la pena obligar-la a fer coses que li eren prohibides. De fet, quan Neus tornà del bany i la va trobar penjada del llum del sostre, més dormida que una soca, no la va despertar, la mirà amb simpatia i li va xiuxiuejar:

—Adéu, estrella bebé. Et buscaré totes les nits al cel.

Neus va passar tot el dia a l'escola feta una coca. A la vesprada, quan el timbre va assenyalar el final de les classes, va eixir corrent cap a la parada de l'autobús: somiava arribar a casa i anar-se'n de cap a dormir per recuperar les hores de son que havia perdut la nit anterior. Però durant el viatge, va tenir un pensament:

—I si l'estrelleta no...?

Immediatament va somriure. Quines coses que tenia! Què faria una estrella a la Terra? Absolutament res. El seu lloc era al cel i de segur que la seua original amiga, a hores d'ara, ja passejava pel firmament.

Quan va arribar a casa va pujar directament a la seua habitació. En arribar-hi, com tenia per costum, va llançar la motxilla sobre el llit i es va dirigir a l'armari de fusta per canviar-se de roba. Posà la mà al pom, obrí la porta, que emeté el seu habitual cruixit, allargà el braç cap al calaix superior per traure'n el xandall, i de sobte, en aquell mateix instant, un huracà, una espècie de tornado va eixir disparat del moble, enlairà la xiqueta, que va fer un parell de salts mortals, i la llançà sobre el llit alhora que un crit estrident foradava les orelles de tots els

éssers vius que es trobaven en un radi de deu quilòmetres:

—Aaahhh!

Neus va quedar estirada, panxa enlaire i més atordida que una trompa.

—Què ha passat? Què ha passat? —repetia aguantant-se el cap i intentant controlar la tremolor de les cames.

De sobte, una veu familiar li contestà, entre plors:

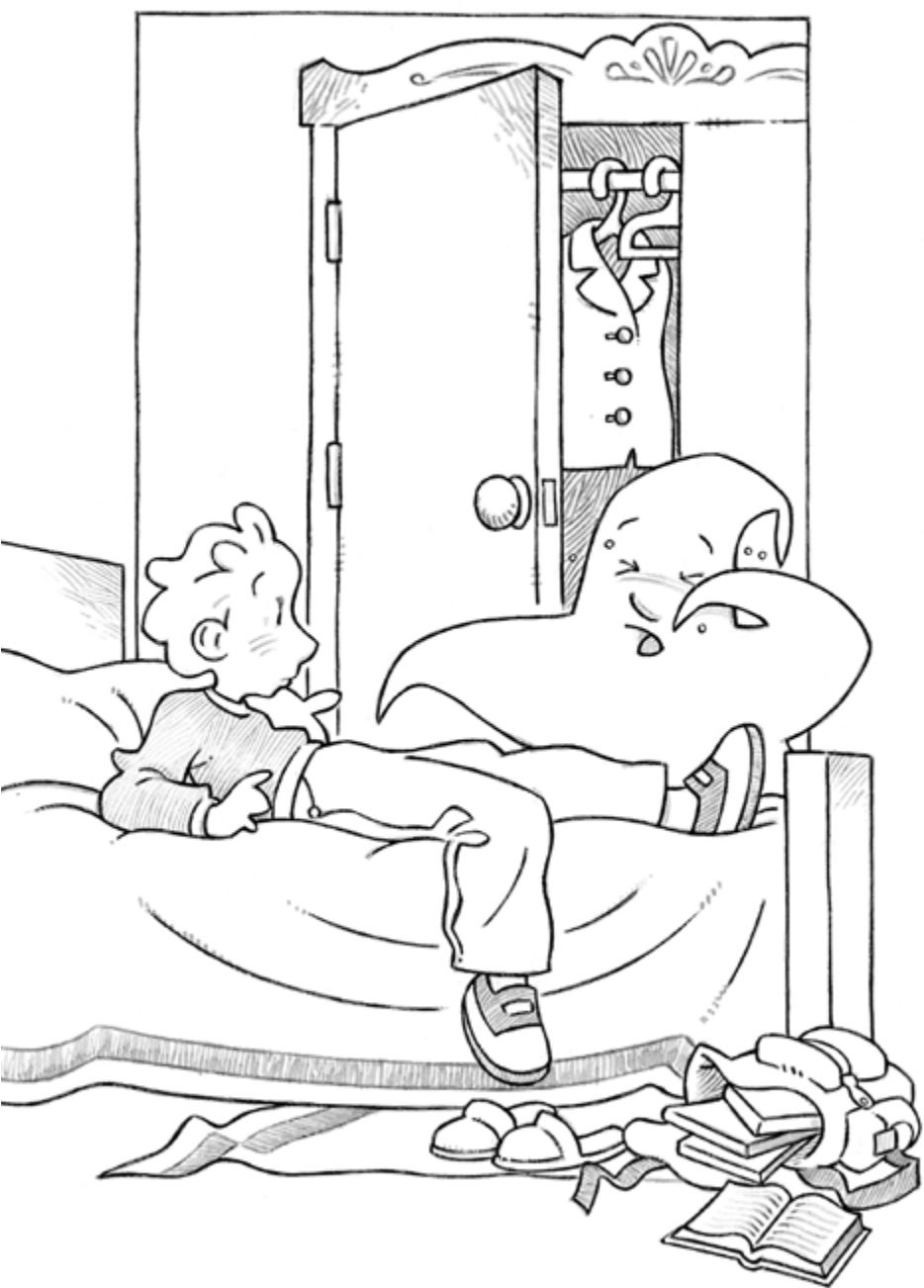
—Buaaa! Buaaa! Saps... saps quantes hores porte tancada a... a... ací dins?

—Bebé! —va exclamar Neus.

—Buaaa! Per què no... no... m'has dit com s'obria aquesta... aquesta caixa de fusta? —va cridar assenyalant l'armari.

Neus no s'ho podia creure. Què feia l'estrella en sa casa? Què feia una estrelleta tancada al seu armari?

—Aquest matí, quan te n'has anat —va començar a contar-li 1BB, que s'havia arraulit a la vora del llit i que no parava de sanglotejar—, els meus òrgans sensorials han detectat que alguna cosa estranya pul·lulava pels voltants d'aquesta cambra unipersonal. Alarma, he

pensat. M'he llançat com un raig allí dins i he tancat. Em segueixes?

—Eh... doncs, sí —va contestar Neus—. Has sentit que algú entrava a l'habitació i t'has amagat. I què?

—I què? Pel badall de la porta he vist com un monstre pelut obria això que en dius finestra i estirava els draps del teu llit. Ha estat a punt de pescar-me!

—Bebé, no era un monstre pelut, era ma mare que duia posat el seu abric de pèls llargs, i això no són draps, són llençols. Això d'ací és un coixí i allò altre...

Però en adonar-se que la llum de l'estrella es feia més i més intensa, va comprendre que estava a punt de començar a plorar. Per això, no es va sorprendre gens quan, tot d'una:

—Buaaa! Buaaa!

—No et poses així.

—Buaaa! Clar, tu no t'has quedat mai un dia sencer tancada, sense llum, en la foscor més absoluta, veritat?

La xiqueta, de sobte, esclatà a riure:

—Plores perquè tens por de la foscor? Tu, una estrella que il·lumina el cel de nit!